

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VII. De alia quadam re, quam à nobis, charitas exigit, quæq[ue] ad eam conseruandam maximopere adiuuabit, scilicet fratres nostros magnifacere, & magni nos eos facere exterius verbis & re ostendere, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

adeo graue non est socios suos quaestum facere, vel illorum industriam, qua rem suam promouere satagunt, intelligere, vt summopere etiam propterea laetetur: omnia quippe tum in eius, tum in totius societatis utilitatem cedunt. Sic nostrum est quolibet fratrum nostrorum bono, talento, & profectu mirifice letari & congratulari, quae omnia in totius corporis huius societatis, cuius membrum & pars ego sum, & cuius bonis fruor, bonum & emolumentum cedunt ac redundant.

CAPVT VII.

De alia quadam re, quam à nobis charitas exigit, quaeque ad eam conseruandam maximopere adiuuabit, scilicet fratres nostros magni facere, & magni nos eos facere exterius verbis & re ostendere, ac denique semper honorifice de iis loqui.

MVTVA vnus erga alterum caritas non solum in corde & interius versari debet, sed exterius etiam per opera se prodat necesse est, iuxta illud Ioannis Apostoli, *Qui viderit fratrem suum necessitatem habere, & clauserit viscera sua ab eo, quomodo caritas Dei manet in illo?* Vbi ecclo donati fuerimus, sicut re nulla prorsus indigebimus, ita haec opera, vt ait Augustinus, ad caritatis conseruationem necessaria non erunt. Nam, vt ignis in sua sphaera materia nulla vellignis opus habet vt conseruetur, sed hac in terra, nisi fomenta haec & alimenta habeat, quamprimum extinguitur: ita extemplo in hac misera & arduosa vita, caritas extincta intermoreretur, nisi per opera foueretur & sustentaretur. Ad hoc propositum adducit Sanctus Basilius, quod Apostolus Ioannes in prima Canonica scribit: *In hoc cognouimus caritatem Dei, quoniam ille animam suam pro nobis posuit, & nos debemus pro fratribus animas ponere, si necesse sit.* E. Rodriguez, exercit. pars 1.

quibus apposite solideque Basilius infert: Si talem à nobis Christus fratrum dilectionem petat, vt pro ipsis animam ponamus; aequum esse vt ad alia minoris futura difficultatis, quam vt vita pro iis impendatur, maior hic se extendat?

Vnum de praecipuis quae haec vnio & caritas à nobis postulat, quodque ad eiusdem conseruationem, & ad in ea semper proficiendum, non mediocriter conferet, est, vt fratres nostros magni faciamus: imo vero hoc veluti fundamentum est, super quo vniuersum hoc caritatis negotium fundatur & nititur. Hic quippe caritatis amor non est effrenis quaedam passio, vel amor concupiscentiae caeco impetu ruens vel tenerioris alicuius affectus & sensus quo cor nostrum carnale emouetur: sed amor rationis, sed amor spiritualis superioris partis animae, qui rationibus quibusdam superioribus & aeternis regitur, denique amor, quem appetituum appellamus, ex eo amore nascens quo Deum nostrum amamus, quem super omnia aestimamus, proximum diligimus ceu quid Dei. Quod autem quis fratres suos, aestimet, & bonam de iis opinionem concipiat, sequitur vt eos etiam amet, honoret, & reueretur, sequuntur & reliqua caritatis officia & exercitia: & qualis erit eorum aestimatio, talis erit & amor & reliqua. Ita sentit Apostolus Philippensibus scribens: *In humilitate superiores sibi inuicem arbitrantes*, hoc velut radicem & fundamentum totius huius negotij statuens. Ad Romanos autem sic scribit, *Honore inuicem praueinientes*. In quae verba Sancti Chrysostomus notat, non dixisse Apostolum vt inuicem honoremus, sed vt hoc in officio alter alterum praueinire gestiamus, vt scilicet non expectemus donec nos alius honoret, & prius nos saluet & aestimet, sed nos ipsum praueiniamus, & ei viam velut faciamus. Atque hoc est, quod sedulo nobis B.P.N. inculcat: *In omnibus, inquit, procurando atque optando potiores partes alius deferre*: hoc est cum Apostolo, honore inuicem praueinientes.

Q Vt

Vt autem ad magis particularia descēdam, dico nihil esse quo magis ac melius nostros magni nos facere ostendemus, quam si semper quam rectissime de illis loquamur, & cum respectu, & iis verbis, quæ illos vero à nobis honorari & magnificari indicent. Ita B. P. N. Ignatius de vnoquoque sic loqui solitus scribitur, vt sibi quisque persuaderet, eum bonam de se opinionem concepisse, & ab eo amari se vt patre. Atque hinc fiebat, vt & ipsum vicissim omnes insigni amore & respectu reuerentiali prosequerentur. Nihil quippe est, quod magis charitatem tum inflammer, tum conseruet, quam si quis norit fratrem suum se amare, bene erga se animatum esse, de se sentire & loqui. Seipsum hic consulat quisque, & videat quantopere naturaliter gaudeat, si quando alterius in se bonum affectum, aut obsequium quod ab eo recepit, intelligit vel audit; quomodo mox par obsequium illi rependere studeat, & statim etiam de illo bene loqui incipiat. Quot inde bonos affectus nasci cernimus! Quare etiam bene suavit Seneca, *Si vis amari, ama.* neque enim vlla ad amorem alterius erga te prouocandum, ratio est efficacior: amori quippe aliud commode rependi non potest, quam amor.

Lib. 5. c. 6.
vita.

Epist. 9. ad
Lucil.

Homil. 13. ad
popul.

Matth. 7-12.

Egregie id ostendit Chryllostomus, illa Christi verba, *Omnia quaecumque vultis vt faciant vobis homines, & vos facite illis,* explicans: *Vis, inquit, beneficia capere: Confer beneficium alteri. Vis misericordiam consequi? miserere proximi. Vis laudari? Lauda alium. Vis amari? ama. Vis partibus primis potiri? Cede illis prius alteri.*

Præterea, bene de omnibus loqui, imprimis ædificatorium est: ratio autem cur ædificet, est, quia signum id est, magnum inter illos amorem & vnionem insignem vigere. E contra, verbum quodcunque, quod proximum directe vel indirecte obsecrare & denigrare potest, quin & minima quoad hoc apparentia ac suspicio, audientes omnes quam maxime offendit: statim quippe intelligunt, aliquam à parte loquentis hic æmulationem & inuidiã

delitescere. Quocirca quidquid demum hic referetur, ac quo quomodo spectabit, procul à nobis ablit oportet. Esto frater tuus imperfectiones aliquas habeat, aliquid tamen etiam habebit boni; hoc intueri, illas videre negligere; imitare apertiores solos seligentem, spinas vero, quibus circumsecus obfidetur, declinantem, non autem scarabæum statim ad fruticosa stercore se conferentem.

CAPVT VIII.

Cauendum quam maxime est, ne cui dicamus, Talis tale quid de te dixit; si praesertim res sit quæ eum contristare & mordere queat.

Non est mihi propositum hoc loco ^{per 2.} de murmuracione loqui; id enim alio facturus sum. Vnam rem tantum magni momenti, quæ ad propositam materiam mirifice facit quamq; S. Bonauentura notauit, hic commonebo. Sicut cauere sibi quilibet debet à murmurando ac male de quopiam loquendo, ita etiã caueat oportet ne cui dicat, Talis hoc de te dixit, maxime cum quid est quod ipsi displicere & offendere queat. hoc quippe nihil aliud est, quam vnus in alterum concitatio, & discordiarum inter fratres seminarium: quod sane noxium cumprimis est, & pernitiosum, & proinde (vt ait Sapiens) Domino abominabile & exosum quam maxime. *Sed, ait, sunt quæ odit Dominus, & se-
pru. 1.
19.* primum detestatur, ante omnia animam eius, cum scilicet qui seminat inter fratres discordias, & semina ponit inimicitia. Si quando hic in mudo quod magnopere abhorremus, id nos ex corde & animo dicimus detestari, inde est quod Scriptura etiam Deum hosce homines sic detestari scribat, humano more de eo loquens; vt hoc pacto significet quantopere hoc hominum genus ipse abominetur. Neq; vero Deo solum, sed etiam hominibus res hæc imprimis est detestabilis. *Su furro, inquit, Sa-
piens,*